

væsenet, og særlig ved hovedsagenlig at lægge Snekastningsbryden over paa Eiendommene, raader Bod paa de væsentligste af disse Mangler, og da man finder det stemmende med den nuværende Udvikling af Kommunalvæsenet, at Snekastningen bliver en kommunal Sag, kan Udvalget tiltræde Lovforslagets Hovedtanker. Mod Enkeltheder i Forslaget har man derimod adskillige Indvendinger at gjøre, og skal Udvalget i saa Henseende tillade sig at bemærke:

Til § 1.

Udvalget finder ikke Paragrafens 3die Stykke tilstrækkelig betryggende for de Kommuner, der ved Omordningen erholde en noget større Snekastningsbryde, end de hidtil have havt. For det Første giver det paagjældende Stykke kun de Kommuner, som „vilde blive overbeholdede“ ved den nye Ordning, Udgang til Tilskud af Amtrepartitionsfonden, og dernæst faae disse Kommuner ikke en Gang Ret til at faae Tilskud, men kun Haab om at erholde et saadant. Udvalget er enigt om, at alle de Kommuner, der ved Omordningen faae „en væsentlig Forsøgelse af deres Snekastningsarbejde“ skulle have Ret til at erholde et i Forhold til Forsøgelsen passende Tilskud af Amtrepartitionsfonden, og da Amtsrådet paa Amtrepartitionsfondens Vegne er Part i Sagen, finder man det rigtigt, at den endelige Afgjørelse af, om en Kommune skal have Tilskud, og hvor stort Tilskudet skal være, af Sogneraadet kan fordres truffen af Indrigsministeren, naar Sogneraadet føler sig brøstholden ved Amtsrådets Afgjørelse.

For ikke at gjøre det forøgede Arbejde, som Amt- og Sogneraadene ville faae ved den ny Ordning, større og byrdefuldere end høist nødvendigt, foreslaar man disse Tilskud fastsatte for 3 Aar ad Gangen. Og af samme Grund foreslaar man, at den i Paragrafens 2det Stykke omtalte eventuelle Fritagelse for Snekastning paa enkelte Biveie ogsaa skal kunne meddeles for indtil 3 Aar ad Gangen.

Til § 3.

Redaktionsændring som Følge af Endringen under Nr. 3 til § 1.

Til § 4.

Man finder det rigtigst at have noget udførligere Bestemmelser for Fremgangsmaaden ved og Afgjørelsen af Kredsinddelinger m. m. end foreslaaet i Lovforslaget.

Til § 5.

3 Endringsforslag under Nr. 7 er med Hensyn til Reglerne, hvorefter Snekastningsarbejdet fordeles, foreslaaet den Forandring i det Bestaaende, at der indsættes en Minimumsgrænse for bygningsafgiftspligtige Assurancefummers Snekastningspligt, hvad formentlig allerede nu følges de fleste Steder ved Regulativernes Affattelse. Under Nr. 8 er der foreslaaet, at Regulativerne kunne affattes for større eller mindre Distrikter i Amtsrådskredsen, da Forholdene inden for det enkelte Amts Grændser kunne være meget forskellige. Og under Nr. 10 er der foreslaaet, at naar bygningsafgiftspligtige Bygninger delvis finde Anvendelse som Landbrugsbygninger, skal Sogneraadet foretage en dertil svarende Nedsættelse i den snekastningspligtige Assurancefum, da vedkommende Eier ellers paa en Maade kommer til at svare dobbelt Snekastningsbyrdelse af den Del af Bygningerne.

Endelig har Flertallet (Berntsen, Bjørnbal, Dalsgaard, Feldthusen, Fogtmann, Jungeren, N. Nielsen, Rasmussen, Svendsen) under Nr. 9 foreslaaet, at der paa Lovforslaget indsættes visse mere detaljerede Bestemmelser for Regulativernes Affattelse. Det er nemlig blevet oplyst for Udvalget, at de Regler, der hidtil ere blevne fulgte i de forskellige Amter, have været mere afvigende fra hinanden, end der kan anses for ønskeligt eller billigt. Eksempelvis skal anføres, at mens man i et Amt paaligner samtlige Hartkornseiere, der have mellem 1 og 12 Tdr. Hartkorn, at skulle svare lige meget Snekastningsarbejde pr. Td. Hartkorn, paaligner man i et andet